

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage (hierna: de rechtbank)
van 7 januari 2010 in zaak nr. 09/17392 in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de staatssecretaris.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 april 2009 heeft de staatssecretaris de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 januari 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 februari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In zijn enige grief klaagt de staatssecretaris, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij, gezien het door de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR) in het rapport van april 2009 "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs for Iraqi asylum-seekers" ingenomen standpunt, niet voldoende heeft gemotiveerd dat in de provincie Bagdad in Centraal-Irak geen sprake is van een uitzonderlijke situatie, als beschreven in artikel 15, aanhef en onder c van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de richtlijn). De staatssecretaris betoogt daartoe dat hij toereikend heeft gemotiveerd waarom de UNHCR niet wordt gevolgd in het standpunt dat het geweldsniveau in Bagdad zo hoog is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar die provincie worden teruggestuurd alleen al vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.1.1. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2; www.raadvanstate.nl, kan uit punt 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 in zaak C-465/07, Elgafaji (www.curia.europa.eu), gelezen in samenhang met de punten 35 tot en met 40 van dat arrest, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate

hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voorziet in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) worden bestreken en laatstgenoemde bepaling – gezien de daaraan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 (NA. tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, JV 2008/329) – ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.1.2. De vreemdeling heeft in beroep onder verwijzing naar voormeld rapport van de UNHCR en het algemeen ambtsbericht inzake Irak van de minister van Buitenlandse Zaken van mei 2009 betoogd dat hij, gelet op de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, Irak, subsidiaire bescherming als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn dient te krijgen.

2.1.3. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 15 april 2009, gelezen in samenhang met het voornemen tot intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 geen aanspraak op bescherming kan ontlenen, omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar Irak zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Aan dit standpunt heeft de staatssecretaris ten grondslag gelegd dat de algehele situatie in Irak niet zodanig is dat van vreemdelingen die uit dit land afkomstig zijn, niet gevegd zou kunnen worden dat zij zelf aannemelijk maken dat er ten aanzien van hen daadwerkelijk concrete redenen zijn, gelegen in hun persoonlijke feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat voor hen bij terugkeer naar Irak een reëel gevaar bestaat op een zodanige behandeling. In reactie op hetgeen de vreemdeling in beroep heeft aangevoerd, heeft de staatssecretaris zich in het door hem bij de rechtbank ingediende verweerschrift op het standpunt gesteld dat, mede in het licht van het arrest van het EHRM van 20 januari 2009, in zaak nr. 32621/06, F.H. tegen Zweden (JV 2009/74), de vreemdeling met de door hem overgelegde informatie niet aannemelijk heeft gemaakt dat in Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Hij betoogt dat de veiligheidssituatie in de door de UNHCR genoemde provincies weliswaar slecht en zorgelijk is te noemen, maar dat uit het rapport van de UNHCR en voormeld ambtsbericht niet kan worden afgeleid dat de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder zodanig is dat sprake is van een uitzonderlijke situatie, als hiervoor bedoeld.

2.1.4. In voormeld arrest van 20 januari 2009 heeft het EHRM geoordeeld dat de algemene veiligheidssituatie in Irak niet zodanig is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar dit land worden

teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 5 januari 2010 in zaak nr. 200906893/1/V2; www.raadvanstate.nl, blijkt uit het rapport van de UNHCR van april 2009 en het ambtsbericht van mei 2009, in onderlinge samenhang bezien, niet dat sinds voormeld arrest een zodanige verslechtering van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad heeft plaatsgevonden dat ten aanzien van de situatie in die provincie ten tijde van de totstandkoming van voormeld besluit tot een ander oordeel zou moeten worden gekomen. De vreemdeling heeft evenmin op andere wijze aannemelijk gemaakt dat in de periode tussen de datum van het arrest en van het bij de rechtbank bestreden besluit van zodanige verslechtering sprake is. De rechtbank heeft onder die omstandigheden in het door de vreemdeling aangevoerde, waaronder het rapport van de UNHCR, ten onrechte aanleiding gezien het standpunt van de staatssecretaris, dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich ten tijde van belang in de provincie Bagdad de situatie voordeed, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, zodat hij op die grond geen bescherming kan ontlenen aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, ontoereikend gemotiveerd te achten. De grief slaagt.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

2.3. De vreemdeling heeft in beroep voor het overige volstaan met een verwijzing naar de tegen het voornemen tot intrekking ingediende zienswijze van 24 maart 2008. Aangezien de staatssecretaris in het besluit van 15 april 2009 gemotiveerd op deze zienswijze is ingegaan en de vreemdeling geen redenen heeft aangevoerd waarom deze weerlegging van de zienswijze onjuist zou zijn, biedt het aldus aangevoerde geen grond voor het oordeel dat het besluit in zoverre de toetsing in rechte niet kan doorstaan.

2.4. Het inleidend beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, van 7 januari 2010 in zaak nr. 09/17392;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. C.H.M. van Altena, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

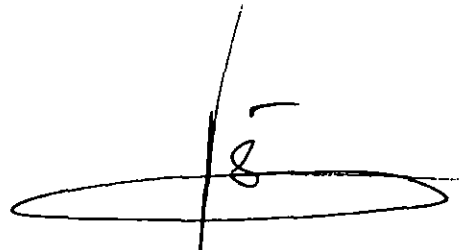
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 april 2010

418-657

Verzonden: 21 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Afdeling 3, enkelvoudige kamer

Regnr.: AWB 09/17392 BEPTDN

UITSpraak ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)

in het geding tussen

, eiser, V-nummer _____, woonplaats kiezende ten kantore van
zijn gemachtigde, mr. P.A.J. Mulders, advocaat te Groningen,

en

de staatssecretaris van Justitie, verweerder.

I PROCESVERLOOP

Eiser heeft gesteld te zijn geboren op _____ en de Iraakse nationaliteit te hebben. Hij verblijft sedert 4 juni 2007 als vreemdeling in Nederland. Op 26 juni 2007 heeft hij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000. Op 11 maart 2008 heeft verweerder de aanvraag toegewezen. Verweerder heeft op 2 februari 2009 eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de verleende vergunning in te trekken. Eiser heeft zijn zienswijze op deze mededeling schriftelijk naar voren gebracht. Bij besluit van 15 april 2009 heeft verweerder de aanvraag van eiser afgewezen.

Bij brief van 13 mei 2009 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingediend bij de rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 23 november 2009. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. R.C. van Keeken. Tevens was ter zitting aanwezig A. Dahmani, tolk in de Arabische taal.

II OVERWEGINGEN

1 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2 Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag - samengevat - het navolgende aangevoerd. Eiser werkte voor een bedrijf genaamd _____, dat ook werkzaamheden voor de Amerikanen uitvoerde. Na zijn werkzaamheden aan het vliegveld werd hij bedreigd. Voorts werd eiser bedreigd omdat hij shi-iet is. Men kon aan eisers naam zien dat hij een shi-iet is. Hij heeft hierdoor problemen ondervonden met scoennieten. Eiser stopte met het werk bij

Regnr.: AWB 09/17392 BEPTDN

2

en besloot een opleiding mobiele telefonie te volgen. In dit vak is hij een winkel begonnen waar hij samen met zijn broer werkzaam was. Eiser werd vanwege dit werk bedreigd door de groepering

Eiser werd bang en sloot de zaak enige tijd. Na een tijdje opende hij de zaak weer. Een paar dagen later is er een bom ontploft naast de winkel van eiser. De buurman is daarbij om het leven gekomen. De bom was bedoeld voor eiser. Hierop heeft eiser besloten het land te verlaten.

3 Bij beschikking van 11 maart 2008 is aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, geldig van 26 juni 2007 tot 26 juni 2012.

De verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan op grond van artikel 32, eerste lid, van de Vw 2000, worden ingetrokken indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000 is komen te vervallen.

Bij brief van 12 september 2008 heeft de Staatssecretaris van Justitie de Tweede kamer bericht dat is besloten het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Centraal-Irak te beëindigen. De grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 is derhalve komen te vervallen.

Gelet op het vorenstaande heeft verweerder de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op goede gronden ingetrokken.

4 In beroep heeft eiser het volgende aangevoerd. De uitspraak van het Europese Hof van Justitie, van 17 februari 2009 (Elgafaji v. Nederland, LJN BH3646), bevestigt dat artikel 15, aanhef en onder c van richtlijn 2004/83/EG (Definitierichtlijn), een ruimere bescherming biedt dan artikel 29, eerste lid, onder b van de Vw 2000. Diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt hoeft niet aannemelijk te maken dat er sprake is van op zijn persoon gericht geweld. De vraag is of er in Centraal Irak sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn. Het nieuwe ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 29 mei 2009 zegt dat de situatie zeer ernstig is. Het United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) rapport van 27 april 2009, getiteld 'UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum seekers' (Guidelines) zegt dat 5 provincies het risico lopen op ernstige schade van een gewapend conflict als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn. Bij terugsturen van vreemdelingen bestaat er een reëel risico op een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn. De situatie kan verslechteren wegens verkiezingen en de status van de noordelijke gebieden. Overheidsbescherming is er niet. De beschikking is op dit punt onvoldoende gemotiveerd door verweerder. Voorts is het categoriaal beschermingsbeleid ten onrechte afgeschaft. Niet ter discussie staat dat eiser afkomstig is uit . Het identiteitsbewijs van eiser is door de Koninklijke marechaussee echt bevonden. De vals bevonden nationaliteitsverklaring heeft geen toegevoegde waarde. Ten onrechte wordt eiser artikel 31, tweede lid, onder f van de Vw 2000 tegengeworpen. Eiser is gedetailleerd geweest over zijn reis. Hem mag niet tegengeworpen worden dat hij zijn paspoort aan zijn reisagent heeft moeten afstaan.

5 Verweerder heeft met verwijzing naar artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van dat artikel, de aanvraag afgewezen. Verweerder heeft daarbij geconcludeerd dat het asielrelaas van eiser

Regnr.: AWB 09/17392 BEPTDN

3

niet aannemelijk is gemaakt.

6 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c, en d, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

a die verdragsvluchteling is;

b die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;

c van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;

d voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in samenhang met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

7 Blijkens de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS), onder meer de uitspraak van 27 januari 2003 (LJN AF5566), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. Aan de orde is derhalve de vraag of verweerder, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

In de Vreemdelingencirculaire 2000, hoofdstuk C14/3.3, heeft verweerder als beleid neergelegd dat het relaas in beginsel geloofwaardig wordt bevonden, indien de asielzoeker op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord, het relaas innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat er over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

Regnr.: AWB 09/17392 BEPTDN

4

Indien zich een van de omstandigheden van artikel 31, tweede lid, a tot en met f, van de Vw 2000 voordoet, doet dit afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas en rust op de asielzoeker een zwaardere bewijslast. Er mogen dan in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

Vast staat dat eiser afkomstig is uit . Partijen zijn het er voorts over eens dat eiser niet in aanmerking komt voor de status van verdragsvluchteling als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vw 2000.

8 Ten aanzien van de bescherming die eiser aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000 meent te kunnen ontlenen, overweegt de rechtbank het volgende. Ingevolge artikel 15, eerste lid, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, aanhef en onder e van de Definitierichtlijn en geïmplementeerd in onder meer artikel 3.105d van het Vreemdelingenbesluit 2000, verlenen lidstaten de subsidiaire beschermingsstatus aan een onderdaan van een derde land die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, maar ten aanzien van wie zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade die bestaat uit een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op de uitspraak van de AbRS van 25 mei 2009 (LJN B14791) voorziet de bescherming geboden door artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000 in de vereiste bescherming als genoemd in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn. De rechtbank zal eisers beroep op artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn daarom hier, onder de beoordeling van eisers aanspraak op bescherming ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000, bespreken.

De hiervoor aangehaalde uitspraak van de AbRS van 25 mei 2009 volgend, is de vraag aan de orde of sprake is van de uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld in een aan de gang zijnd gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De rechtbank verwijst daarbij voorts naar de uitspraak van de AbRS van 14 augustus 2009 (LJN: BJ5727).

Verweerder heeft zich in zijn verweerschrift en ter zitting uitgelaten over het UNHCR-rapport en gesteld dat naar zijn oordeel in weliswaar sprake is van een binnenlands gewapend conflict, maar dat eiser met de door hem overgelegde informatie niet aannemelijk heeft weten te maken dat sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake NA tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 25904/07) en F.H. tegen Zweden (20 januari 2009, LJN BH3275).

9 De rechtbank overweegt als volgt. In het door eiser aangehaalde rapport van de UNHCR uit april 2009 wordt, voor zover thans van belang, het volgende vermeld: 'In those countries in which such asylum-seekers are not recognized under the 1951 Convention because of the way the Convention criteria are interpreted, international protection should be afforded through the application of an extended refugee definition, where this is available, or otherwise through a complementary form of protection. In such cases, UNHCR

Regnr.: AWB 09/17392 BEPTDN

5

considers that asylum-seekers originating from the five Central Governorates who are found not eligible for refugee status should be considered to be at risk of serious harm in the situation of armed conflict which is ongoing in Iraq and should, therefore, be accorded a form of complementary protection.'

In de voetnoot bij deze alinea staat vermeld: 'In the European Union, where the term "subsidiary protection" is used, UNHCR considers that asylumseekers originating from the Central Governorates of Baghdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa and Salah Al-Din who are not found to be refugees should receive subsidiary protection under Article 15(c) of the EU Qualification Directive (Council Directive 2005/85/EC of 1 December 2005 on Minimum Standards on Procedures in Member States for Granting and Withdrawing Refugee Status, 2 January 2006. <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4394203c4.html>). Applying the reasoning of the European Court of Justice in *Elgafaji v. Netherlands State Secretary of Justice* (Case C-465/07, 17 February 2009, www.unhcr.org/refworld/docid/499aaee52.html), UNHCR considers the degree of violence which characterizes the ongoing armed conflict in those areas to be of such a high level that there are substantial grounds for believing that a civilian, if returned to those areas, would, solely because of his/her presence in those areas, face a real risk of being subject to a serious and individual threat to his/her life or person.'

Gelet op het door de UNHCR in het rapport van april 2009 ingenomen standpunt dat in Bagdad, waar eiser vandaan komt, sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat eiser niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat de situatie ten tijde van belang in het gebied waaruit hij afkomstig is, kan worden omschreven als een uitzonderlijke situatie als hiervoor bedoeld. Daargelaten dat verweerder artikel 3 van het EVRM aanhaalt terwijl hier artikel 15 aan hef en onder c, van de Definitierichtlijn aan de orde is overweegt de rechtbank daarbij nog het volgende

Zoals hierboven is weergegeven stelt de UNHCR dat de terugkerende burger louter door diens aanwezigheid "face a real risk of being subject to a serious and individual threat to his/her life or person." Dit gaat veel verder dan "de enkele mogelijkheid" daartoe zoals verweerder het standpunt van de UNHCR ten onrechts interpreteert.

Voorts dateert de door verweerder aangehaalde jurisprudentie van vóór de eerdergenoemde uitspraak van de ABRS van 14 augustus 2009. Ook het door verweerder gedane beroep op het algemeen ambtsbericht over Irak van mei 2009 leidt niet tot een ander oordeel. Dit ambtsbericht laat juist zien dat de Iraakse autoriteiten gedurende de verslagperiode niet in staat waren aan burgers voldoende bescherming te bieden tegen gericht of willekeurig geweld.

10 Gezien het voorgaande mist het standpunt van verweerder dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000, een deugdelijke motivering. Het bestreden besluit is in strijd met artikel 3:46 van de Awb. Hetgeen overigens is aangevoerd behoeft gelet hierop geen bespreking meer.

11 De rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen en verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen.

12 Het beroep is derhalve gegrond.

13 De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de

Regnr.: AWB 09/17392 BEPTDN

6

behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 322,- en een wegingsfactor 1).

III BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage

RECHT DOENDE:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit van 15 april 2009;

draagt verweerder op binnen zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit op de aanvraag te nemen;

veroordeelt verweerder in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken ten bedrage van € 644,-.

Aldus vastgesteld door mr. J.D.G.J. Dop, in tegenwoordigheid van de griffier
mr. A. Badermann.

Uitgesproken in het openbaar op 7 januari 2010.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag (nadere informatie: www.raadvanstate.nl).

Afschrift verzonden op: 07 JAN. 2010

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

- 2 FEB 2010

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD DD:

PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. P. van den Berg,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage,
van 7 januari 2010
met kenmerk AWB 09/17392

Inzake:
met IND-kenmerk 0706.26.0196
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mw. mr. P.A.J. Mulders
Korreweg 66
9715 AD Groningen

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. M.P. Schelfaut
tel 070-779 5517
fax 070-779 5315

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie (verder: de Staatssecretaris) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 7 januari 2010 met kenmerk AWB 09/17392 (verder: bestreden uitspraak), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 15 april 2009 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit te nemen en de Staatssecretaris in de proceskosten ad € 644,00 heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Bij besluit van 11 maart 2008 is aan (verder: verweerder) met ingang van 26 juni 2007 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw) op grond van artikel 29, eerste lid, onder d, Vw, geldig tot 26 juni 2012.
- 2.2. Bij besluit van 15 april 2009, verzonden op 16 april 2009, heeft de Staatssecretaris de verleende verblijfsvergunning met ingang van 22 november 2008 ingetrokken op grond van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw. Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard (productie 1).
- 2.3. Blijkens de bestreden uitspraak is de Staatssecretaris gehouden binnen zes weken na de datum waarop de uitspraak is verzonden een nieuw besluit te nemen. Gelet hierop is tevens een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend.

3. Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1. De Staatssecretaris heeft één grief tegen de bestreden uitspraak.

Grief

- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 9, tweede alinea, en in rechtsoverweging 10 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"9 (...) Gelet op het door de UNHCR in het rapport van april 2009 ingenomen standpunt dat in Bagdad, waar eiser vandaan komt, sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat eiser niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat de situatie ten tijde van belang in het gebied waaruit hij afkomstig is, kan worden omschreven als een uitzonderlijke situatie als hiervoor bedoeld. Daargelaten dat verweerder artikel 3 van het EVRM aanhaalt terwijl hier artikel 15 aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn aan de orde is overweegt de rechtbank daarbij nog het volgende

Zoals hierboven is weergegeven stelt de UNHCR dat de terugkerende burger louter door diens aanwezigheid "face a real risk of being subject to a serious and individual threat to his/her life or person." Dit gaat veel verder dan "de enkele mogelijkheid" daartoe zoals verweerder het standpunt van de UNHCR ten onrechte interpreteert.

Voorts dateert de door verweerder aangehaalde jurisprudentie van vóór de eerdergenoemde uitspraak van de ABR van 14 augustus 2009. Ook het door verweerder godanc beroep op het algemeen ambtsbericht over Irak van mei 2009 leidt niet tot een ander oordeel. Dit ambtsbericht laat juist zien dat de Iraakse autoriteiten gedurende de verslagperiode niet in staat waren aan burgers voldoende bescherming te bieden tegen gericht of willekeurig geweld.

10 Gezien het voorgaande mist het standpunt van verweerder dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000, een deugdelijke motivering. Het bestreden besluit is in strijd met artikel 3:46 van de Awb. Hetgeen overigens is aangevoerd behoeft gelet hierop geen bespreking meer."

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 11, 12 en 13 op pagina 5 en 6 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.
4. Toelichting op de grief
- 4.1. Naar de mening van de Staatssecretaris is door de rechtbank ten onrechte overwogen dat gelet op het door de United Nations High Commissioner for Refugees (verder: UNHCR) in het rapport van 27 april 2009, getiteld "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum Seekers" (verder: Guidelines), ingenomen standpunt dat in Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15c, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG (verder: Definitierichtlijn) de Staatssecretaris onvoldoende heeft gemotiveerd dat verweerder niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat de situatie ten tijde van belang in Bagdad kan worden omschreven als een zodanige uitzonderlijke situatie.
- 4.2. In het verweerschrift, naar aanleiding van het eerst in het beroepschrift aangevoerde beroep op de Guidelines, en tevens ter zitting heeft de Staatssecretaris het bestreden besluit nader toegelicht. De Staatssecretaris heeft onder verwijzing naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (verder: Hof) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) benadrukt dat een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder punt c, van de Definitierichtlijn alleen dan kan worden aangenomen, indien de algemene situatie in het land of de regio van herkomst aan het criterium van "the most extreme cases of general violence" voldoet. In dit verband heeft de Staatssecretaris verwezen naar de relevante jurisprudentie van het Hof van 17 februari 2009 (JV 2009/111) en van het EHRM van 17 juli 2008 en 20 januari 2009, N.A. tegen het Verenigd Koninkrijk, nummer 2594/07 en F.H. tegen Zweden, nummer 32621/06. Tevens is erop gewezen dat de UNHCR in de Guidelines onvoldoende heeft onderkend dat sprake moet zijn van een uitzonderlijke situatie, zoals deze naar voren komt uit de eerdergenoemde jurisprudentie. Voorts is naar voren gebracht dat uit de Guidelines niet blijkt dat de situatie is verslechterd ten opzichte van het eerdere verslag van de UNHCR over de situatie in Irak van december 2007. Wanneer het bestreden besluit, in samenhang met hetgeen in het verweerschrift alsmede met hetgeen ter zitting is gesteld, wordt bezien, kan naar de mening van de Staatssecretaris niet worden geconcludeerd dat sprake is van een onvoldoende draagkrachtige motivering.
- 4.3. De Guidelines van de UNHCR zijn ten departemente grondig bestudeerd en nadrukkelijk is onder ogen gezien of en zo ja welke consequenties verbonden moeten worden aan het standpunt van de UNHCR. Volgens de Guidelines zouden Iraakse asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa en Salah Al-Din, als vluchteling moeten worden erkend en, zo dat niet mogelijk zou zijn, subsidiaire bescherming moeten krijgen vanwege het risico dat zij ernstige schade oplopen in de situatie van het gewapend conflict dat in Irak gaande is. Volgens de UNHCR is het

niveau van geweld in de genoemde provincies zo hoog dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar deze gebieden worden teruggestuurd alleen al vanwege hun aanwezigheid in deze gebieden een reëel risico lopen van ernstige en individuele schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

- 4.4. *Voorop wordt gesteld dat de Staatssecretaris de UNHCR aanmerkt als een gezaghebbende bron en dat de informatie, zoals opgenomen in de UNHCR Guidelines, zoals eerder al opgemerkt, uitvoerig is bestudeerd. De Staatssecretaris is echter tot het oordeel gekomen dat de UNHCR niet gevolgd dient te worden in zijn conclusie dat elke asielzoeker afkomstig uit de desbetreffende provincies als vluchteling zou moeten worden aangemerkt, dan wel voor subsidiaire bescherming in aanmerking zou moeten worden gebracht.*
- 4.5. *Hoewel de veiligheidssituatie in Irak in 2008 en begin 2009 is verbeterd ten opzichte van 2007, is de veiligheidssituatie in met name de door de UNHCR genoemde provincies slecht en zorgelijk te noemen. De Staatssecretaris is echter van oordeel dat de veiligheidssituatie zoals omschreven in de UNHCR Guidelines en in het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2009 niet zodanig is dat elke vreemdeling die terugkeert naar het desbetreffende gebied een reëel en voorzienbaar risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM c. q. op ernstige schade als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c van de Definitierichtlijn.*
- 4.6. *Blijkens het arrest van het Hof van 17 februari 2009 (JV 2009, 111) en de uitspraken van het EHRM van 17 juli 2008 (JV 2008, 329) en 20 januari 2009 (JV 2009, 74) zal een dergelijke situatie zich slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden voordoen. Het moet gaan om "the most extreme cases of general violence".*
- 4.7. *Hoewel de situatie in Irak in haar algemeenheid en (onder meer) in Bagdad in het bijzonder, nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, is de Staatssecretaris tot het oordeel gekomen dat deze niet zo uitzonderlijk en ernstig is dat enkel terugkeer naar Irak, meer specifiek naar één van de door de UNHCR genoemde gebieden, al in strijd is te achten met artikel 3 EVRM. Uit de beschikbare informatie, zowel de informatie in de UNHCR Guidelines, als de informatie in het ambtsbericht van mei 2009, blijkt enerzijds dat regelmatig sprake is van geweldsincidenten waarbij slachtoffers, helaas ook burgerslachtoffers, te betreuren zijn, doch anderzijds kan uit die informatie niet worden afgeleid dat het aantal willekeurige slachtoffers zodanig omvangrijk is dat van een uitzonderlijke situatie als bedoeld door het Hof in het arrest van 17 februari 2009 en uw Afdeling blijkens uw uitspraak van 25 mei 2009 (JV 2009, 291) sprake zou zijn.*

Vanzelfsprekend is ieder slachtoffer er één te veel, doch het gaat hier om de vraag of de mate van willekeurig geweld zodanig groot is dat iedere burger enkel door zijn aanwezigheid in het desbetreffende gebied reeds een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en dus op schending van artikel 3 EVRM.

- 4.8. *De Staatssecretaris meent inderdaad steun te vinden voor zijn standpunt in de eerdergenoemde uitspraak van het EHRM van 20 januari 2009, waarin het EHRM heeft beslist dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Bij dat oordeel is informatie over de algehele veiligheidssituatie uit velerlei bron betrokken.*

De Staatssecretaris meent dat niet, laat staan voldoende is aangetoond dat de situatie sindsdien zodanig is verslechterd dat thans tot een ander oordeel zou moeten worden gekomen. Ook in de UNHCR Guidelines is een dergelijke stelling niet aangetroffen. In zoverre kan dus, anders dan de rechtbank overweegt in rechtsoverweging 9 op pagina 5, niet gesteld worden dat de verwijzing van de Staatssecretaris naar die jurisprudentie ontoereikend is.

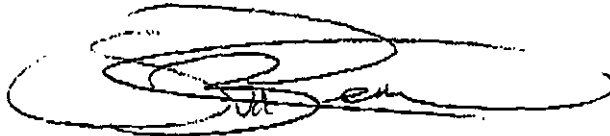
- 4.9. Naar het oordeel van de Staatssecretaris heeft de UNHCR onvoldoende onderkend dat er sprake moet zijn van een uitzonderlijke situatie in die zin dat reeds de enkele aanwezigheid - kort gezegd - een reëel risico inhoudt. De Staatssecretaris beschikt ook thans niet over informatie waaruit zou volgen dat een dergelijke situatie zich in de desbetreffende gebieden in Irak voordoet. Hierbij is van belang dat sprake dient te zijn van een reëel en voorzienbaar risico en dat de enkele mogelijkheid getroffen te worden door willekeurig geweld op zichzelf niet voldoende is.
- 4.10. De Staatssecretaris meent dat in de onderhavige zaak in de besluitvorming voldoende gemotiveerd is aangegeven waarom, ondanks de onveilige en instabiele situatie, verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld. Hierbij moet in ogenschouw worden genomen dat het bij de vraag of zich een situatie voordoet, als bedoeld door het Hof blijkens het arrest van 19 februari 2009 en de Afdeling blijkens de uitspraak van 25 mei 2009, gaat om een afweging van de ernst van de situatie. Een dergelijke afweging is veelal moeilijk in een uitvoerige motivering te vatten.
- 4.11. Nu de Staatssecretaris de informatie grondig heeft gewogen en tot de conclusie is gekomen, en ook kon komen, dat zich niet een uitzonderlijke situatie voordoet, als bedoeld in eerder vermelde uitspraken, en die afweging ook nader heeft onderbouwd, kan niet worden gesteld dat de beslissing om de opvatting van de UNHCR niet te volgen de toets in rechte niet zou kunnen doorstaan.
- 4.12. Tevens verwijst de Staatssecretaris naar het standpunt van uw Afdeling in dezen in onder meer de uitspraken van 5 januari 2010, nummer 200906893/1/V2 en van 19 januari 2010, nummer 200908964/1/V2 (www.raadvanstate.nl). In de desbetreffende zaken heeft de Staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat uit de overgelegde informatie – waaronder het rapport van de UNHCR – niet kan worden afgeleid dat de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict op dat moment in Irak in het algemeen, en in Bagdad in het bijzonder, dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat de vreemdeling, louter door haar aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige en individuele bedreiging van haar leven of persoon als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en dat de vreemdeling op die grond niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw. In de hiervoor genoemde uitspraak is uw Afdeling van oordeel dat de rechtbank de Staatssecretaris hierin terecht en op goede gronden heeft gevolgd.
- 4.13. De rechtbank heeft in de thans bestreden uitspraak verder ten onrechte overwogen dat de Staatssecretaris het standpunt van de UNHCR verkeerd interpreteert. De Staatssecretaris stelt zich op het standpunt dat noch het verweerschrift, noch het gestelde ter zitting grond biedt voor dit oordeel van de rechtbank.

- 4.14. Tot slot heeft de rechtbank in de thans bestreden uitspraak eveneens ten onrechte overwogen dat verweerder ten onrechte artikel 3 van het EVRM aanhaalt, terwijl hier artikel 15 aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn aan de orde is. Immers, ingevolge de onder 4.7. bedoelde uitspraak van uw Afdeling van 25 mei 2009, waaraan de rechtbank in de bestreden uitspraak overigens refereert, valt de bescherming die in artikel 15, sub c, van de Definitierichtlijn wordt geboden onder het bereik van artikel 3 van het EVRM. Er is dan ook geen grond voor dit oordeel van de rechtbank.
- 4.15. Gelet op het vorenstaande heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat het standpunt van de Staatssecretaris dat verweerder niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw een deugdelijke motivering mist.
5. **Conclusie**

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 15 april 2009 ingestelde beroep.

Den Haag, 2 februari 2010

Gemachtigde,

mr. P. van den Berg, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag*

*telefoon 070-7795517
telefax 070-7795315*